

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

22. září 2021 *

„Ochranná známka Evropské unie – Námitkové řízení – Přihláška obrazové ochranné známky Evropské unie ÁGUA ALCALINA 9,5 PH – Starší slovní ochranná známka Evropské unie CHIC BARCELONA – Relativní důvod pro zamítnutí – Neexistence nebezpečí záměny – Článek 8 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2017/1001“

Ve věci T-195/20,

Sociedade da Água de Monchique, SA, se sídlem v Caldas de Monchique (Portugalsko), zastoupená M. Osóriem de Castrem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému A. Folliardem-Monguiralem, I. Ribeiro da Cunha a J. Crespo Carrillem, jako zmocněnci,

žalovanému,

příčemž dalším účastníkem řízení před odvolacím senátem EUIPO byl

Pere Ventura Vendrell, s bydlištěm v Sant Sadurni d'Anoia (Španělsko),

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu EUIPO ze dne 20. ledna 2020 (věc R 2524/2018-4) týkajícímu se námitkového řízení mezi P. Venturou Vendrellem a Sociedade da Água de Monchique,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení V. Tomljenović (zpravodajka), předsedkyně, F. Schalin a P. Škvařilová-Pelzl, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: A. Juhász-Tóth, radová,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 6. dubna 2020,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 25. září 2020,

po jednání konaném dne 15. března 2021,

* Jednací jazyk: portugalština.

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 25. července 2017 podala žalobkyně, společnost Água de Monchique, SA, u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1)].
- 2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je následující obrazové označení:

- 3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, náležejí do třídy 32 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Nealkoholické nápoje; lahвовé vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“.
- 4 Přihláška ochranné známky byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Evropské unie* č. 2017/199 ze dne 19. října 2017.
- 5 Dne 17. ledna 2018 podal Pere Ventura Vendrell na základě článku 46 nařízení 2017/1001 námitky proti zápisu přihlášené ochranné známky pro všechny výrobky uvedené v bodě 3 výše.
- 6 Námitky byly zejména založeny na starší slovní ochranné známce Evropské unie CHIC BARCELONA, zapsané dne 1. listopadu 2017 pod č. 16980195 pro výrobky patřící do třídy 33 a odpovídající následujícímu popisu: „Alkoholické nápoje s výjimkou piva; víno; šumivá vína; likéry; lihoviny; brandy“.
- 7 Důvodem uplatněným na podporu námitek byl důvod uvedený v čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/1001].
- 8 Rozhodnutím ze dne 29. října 2018 námitkové oddělení námitkám vyhovělo v rozsahu, v němž směřovaly proti „nealkoholickým nápojům“ spadajícím do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka. V tomto ohledu zejména uvedlo, že „nealkoholické nápoje“ spadající do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, vykazují nízkou podobnost s „alkoholickými nápoji s výjimkou piva“ spadajícími do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka. Existuje tedy nebezpečí záměny, pokud jde o tyto výrobky.
- 9 Naproti tomu námitkové oddělení zamítlo námitky z důvodu neexistence nebezpečí záměny v rozsahu, v němž byly námitky podány proti výrobkům „lahвовé vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“ spadajícím do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka. V tomto ohledu mělo námitkové oddělení v podstatě zejména za to, že se tyto výrobky

liší od výrobků spadajících do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka. Jedná se o výrobky, které mají odlišnou povahu, účel a užívání. Kromě toho se tyto výrobky konzumují při různých příležitostech, odpovídají rozdílným cenovým segmentům a nemají stejný obchodní původ.

- 10 Dne 19. prosince 2018 podal P. Ventura Vendrell proti rozhodnutí námitkového oddělení u EUIPO odvolání na základě článků 66 až 71 nařízení 2017/1001, kterým se domáhal, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno v rozsahu, v němž byly jeho námitky zamítnuty. Pere Ventura Vendrell na podporu své žaloby zejména poukázal na existenci podobnosti mezi výrobky „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“ spadajícími do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, a výrobky spadajícími do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka. Podle jeho názoru je tedy třeba rovněž dospět k závěru, že existuje nebezpečí záměny u výrobků, ve vztahu k nimž námitkové oddělení námitky zamítlo.
- 11 Rozhodnutím ze dne 20. ledna 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) čtvrtý odvolací senát EUIPO odvolání zamítl v plném rozsahu. Zaprvé měl v podstatě za to, že existuje nízký stupeň podobnosti mezi výrobky „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“ spadajícími do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, a „alkoholickými nápoji“ spadajícími do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka. Zadruhé měl odvolací senát za to, že kolidující ochranné známky vykazují vysoký stupeň vzhledové, fonetické a pojmové podobnosti. Na základě těchto dvou zjištění odvolací senát dospěl k závěru, že existuje nebezpečí záměny ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení 2017/1001, který se podle jeho názoru v projednávané věci použije.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 12 V návaznosti na částečné zpětvzetí žaloby na jednání žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
 - napadené rozhodnutí zrušil,
 - uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.
- 13 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:
 - přijal žalobu jako přípustnou;
 - uložil účastníkům řízení náhradu nákladů řízení v poměru, který jim náleží.

Právní otázky

K prvnímu bodu návrhových žádání EUIPO

- 14 K prvnímu bodu návrhových žádání EUIPO („přijmout žalobu jako přípustnou“) je třeba uvést následující poznámky.
- 15 Podle ustálené judikatury po EUIPO nemůže být vyžadováno, aby systematicky hájil každé napadené rozhodnutí odvolacího senátu nebo aby povinně navrhoval, že každá žaloba směřující proti takovému rozhodnutí má být zamítnuta [viz rozsudek ze dne 7. května 2019, mobile.de

v. EUIPO (Znázornění vozidla v textové bublině), T-629/18, EU:T:2019:292, bod 18 a citovaná judikatura]. Podle ustálené judikatury rovněž nic nebrání tomu, aby se EUIPO připojil k návrhovému žádání žalobkyně nebo aby řešení ponechal na úvaze Tribunálu a zároveň předložil argumenty, které považuje za vhodné pro objasnění věci Tribunálu. Naproti tomu nemůže ve svém návrhovém žádání požadovat zrušení nebo změnu rozhodnutí odvolacího senátu v otázce, která nebyla vznesena v žalobě, nebo předložit důvody, které nebyly vzneseny v žalobě [viz rozsudek ze dne 29. dubna 2020, Lidl Stiftung v. EUIPO – Plásticos Hidrosolubles (green cycles), T-78/19, nezveřejněný, EU:T:2020:166, bod 47 a citovaná judikatura].

- 16 V projednávané věci je první bod návrhových žádání EUIPO přípustný, jelikož tento bod a argumenty uplatněné na jeho podporu nevybočují z rámce návrhových žádání a důvodů vznesených žalobkyní.
- 17 Kromě toho je pravda, jak vyplývá ze společného výkladu argumentů uplatněných žalobkyní v její žalobě a z odpovědí EUIPO v tomto ohledu, že se účastníci řízení shodují v některých otázkách týkajících se věci samé (viz body 37 a 38 níže). Uvedené společné postoje účastníků řízení navíc mohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí (viz bod 79 níže). Bez ohledu na tyto skutečnosti se však žaloba nestala bezpředmětnou. Napadené rozhodnutí totiž za současného stavu spisu nebylo odvolacím senátem změněno ani vzato zpět. EUIPO nemá pravomoc tak učinit, ani pravomoc udělit v tomto smyslu pokyny odvolacím senátům, jejichž nezávislost je zakotvena v čl. 166 odst. 7 nařízení 2017/1001. Tribunál tudíž není zproštěn povinnosti posoudit legalitu napadeného rozhodnutí s ohledem na žalobní důvody uvedené v návrhu na zahájení řízení, a je stále namístě rozhodnout ve věci samé.

K věci samé

- 18 Úvodem je třeba uvést, že s ohledem na datum podání dotčené přihlášky k zápisu, a sice 25. červenec 2017, které je rozhodné pro stanovení použitelného hmotného práva, se na skutkové okolnosti projednávané věci vztahují hmotněprávní ustanovení nařízení č. 207/2009 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. května 2014, Bimbo v. OHIM, C-591/12 P, EU:C:2014:305, bod 12, a ze dne 18. června 2020, Primart v. EUIPO, C-702/18 P, EU:C:2020:489, bod 2 a citovaná judikatura).
- 19 Vzhledem k tomu, že relevantní hmotněprávní ustanovení použitelná v projednávané věci jsou totožná, pokud jde o znění vyplývající z nařízení č. 207/2009 a z nařízení 2017/1001, skutečnost, že účastníci řízení odkazovali na ustanovení posledně uvedeného nařízení, je pro účely tohoto řízení irelevantní a jejich argumenty je třeba vykládat tak, že jsou založeny na relevantních ustanoveních nařízení č. 207/2009 [rozsudek ze dne 5. října 2020, nanoPET Pharma v. EUIPO – Miltenyi Biotec (viscover), T-264/19, nezveřejněný, EU:T:2020:470, bod 23].
- 20 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně jediný důvod vycházející z porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009.
- 21 Podle čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 se na základě námitek majitele starší ochranné známky přihlášená ochranná známka nezapíše, pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se obě ochranné známky vztahují, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna. Nebezpečí záměny zahrnuje nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.

- 22 Podle ustálené judikatury představuje nebezpečí záměny nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku či od podniků hospodářsky propojených. Podle téže judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno globálně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu, zejména vzájemná závislost mezi podobností označení a podobností výrobků nebo služeb, na které se vztahuje ochranná známka [viz rozsudek ze dne 9. července 2003, Laboratorios RTB v. OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, EU:T:2003:199, body 30 až 33 a citovaná judikatura].
- 23 Pokud se ochrana starší ochranné známky vztahuje na celou Evropskou unii, je třeba zohlednit vnímání kolidujících ochranných známek spotřebitelem dotčených výrobků na tomto území. Je však třeba připomenout, že k tomu, aby byl zápis ochranné známky Evropské unie zamítnut, stačí, že relativní důvod pro zamítnutí ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 existuje v části Unie [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2006, Mast-Jägermeister v. OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO s rámečkem a další), T-81/03, T-82/03 a T-103/03, EU:T:2006:397, bod 76 a citovaná judikatura].
- 24 Za účelem použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 předpokládá nebezpečí záměny totožnost nebo podobnost kolidujících ochranných známek a zároveň totožnost nebo podobnost výrobků nebo služeb, na které se kolidující ochranné známky vztahují. Jedná se o podmínky kumulativní [viz rozsudek ze dne 22. ledna 2009, Commercys v. OHIM – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, EU:T:2009:14, bod 42 a citovaná judikatura].

K výrobkům, které jsou předmětem žaloby

- 25 Zprvce je třeba zdůraznit, že „nealkoholické nápoje“ spadající do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka (viz bod 3 výše), nejsou předmětem žaloby. Tyto výrobky ani nebyly předmětem odvolání v rámci řízení před odvolacím senátem. Tak je tomu, neboť, zprvce, s ohledem na tyto výrobky námitkové oddělení námitkám Pere Ventura Vendrelly vyhovělo, takže v souladu s článkem 67 nařízení 2017/1001 použitelným ke dni podání jeho odvolání k odvolacímu senátu, tedy ke dni 19. prosince 2018 (viz bod 10 výše), se tato žaloba netýkala těchto výrobků. Podle článku 67 nařízení 2017/1001 lze k odvolacímu senátu podat odvolání proti rozhodnutí přijatému nižším oddělením v podstatě pouze tehdy, pokud toto rozhodnutí zamítlo nárok nebo návrh. Zadruhé, žalobkyně k odvolacímu senátu nepodala ani hlavní ani vzájemné odvolání, které by mohlo rozšířit rozsah odvolání nad rámec všech výrobků, které již byly předmětem řízení před odvolacím senátem z důvodu podání odvolání P. Venturou Vendrellem. Kromě toho je třeba konstatovat, že rozhodnutí námitkového oddělení se stalo konečným v rozsahu, v němž se toto rozhodnutí týkalo „nealkoholických nápojů“ spadajících do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka (viz bod 3 výše).
- 26 Zadruhé je třeba mít za to, že když odvolací senát odkázal na výrobky náležející do třídy 33, které bylo třeba srovnat s výrobky spadajícími do třídy 32, zaměřil se na všechny nápoje uvedené v bodě 6 výše, a nikoli pouze na „alkoholické nápoje s výjimkou piva“.
- 27 Jak totiž vyplývá ze spisu EUIPO, další účastník řízení před odvolacím senátem EUIPO ve svém odvolání ze dne 19. prosince 2018 nejen zmínil „alkoholické nápoje s výjimkou piva“, ale trval na řešení, které případně srovnání výrobků, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, zejména s víny. Tuto skutečnost odvolací senát zmínil v bodě 7 napadeného rozhodnutí. Kromě toho odvolací senát v bodě 23 napadeného rozhodnutí uvedl, že podle něj „výraz ‚alkoholické

nápoje s výjimkou piva‘ nezahrnuje pouze výrobky s vysokým obsahem alkoholu, ale také výrobky s nízkým obsahem alkoholu, jako je sangria, zkvašený mošt nebo míchané nápoje a kombinace alkoholických a nealkoholických nápojů, jako jsou vermut se sodou, whisky s kolou nebo pastis s vodou“.

- 28 Výrobky nazývané „lihoviny; brandy“, na které se vztahuje starší ochranná známka, jsou výrobky s vysokým obsahem alkoholu, zatímco výrobky nazývané „víno; šumivé víno; likéry“ jsou výrobky s nízkým obsahem alkoholu. Logika, z níž vychází napadené rozhodnutí, tedy vedla k závěru, že „alkoholické nápoje s výjimkou piva“ patří do širší kategorie souboru výrobků, mezi něž musí být rovněž a nezbytně zahrnuty výrobky nazývané „víno; šumivá vína; likéry; lihoviny; brandy“.
- 29 Takto to ostatně chápe žalobkyně, jak vyplývá z bodů 23 a 25 žaloby.
- 30 Je třeba rovněž dodat, že bylo rozhodnuto, že z jasného a jednoznačného znění třídy 33 vyplývá, že tato třída zahrnuje všechny alkoholické nápoje s jedinou výjimkou piva [rozsudek ze dne 18. června 2008, Coca-Cola v. OHIM – San Polo (MEZZOPANE), T-175/06, EU:T:2008:212, bod 74].
- 31 V důsledku toho je třeba v zájmu objasnění konstatovat, že výrobky, které jsou předmětem žaloby v projednávané věci, jsou nápoje nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“ spadající do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, a všechny výrobky spadající do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka, jak jsou uvedeny v bodě 6 výše (dále jen společně „dotčené výrobky“).

K relevantní veřejnosti a k úrovni její pozornosti

- 32 Podle judikatury platí, že v rámci globálního posouzení nebezpečí záměny je třeba vzít v úvahu průměrného spotřebitele dotčené kategorie výrobků, běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného. Je rovněž třeba zohlednit skutečnost, že úroveň pozornosti průměrného spotřebitele se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb [viz rozsudek ze dne 13. února 2007, Mundipharma v. OHIM – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, EU:T:2007:46, bod 42 a citovaná judikatura].
- 33 V bodě 17 napadeného rozhodnutí odvolací senát uvedl, že výrobky spadající do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka, jsou určeny široké veřejnosti. Tato veřejnost je běžně informovaná a přiměřeně pozorná a obezřetná. Z bodu 18 napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle odvolacího senátu jsou výrobky spadající do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, rovněž určeny široké veřejnosti. Pokud jde o tyto výrobky, široká veřejnost vykazuje při jejich konzumaci a nákupu nanejvýš průměrnou a obvykle nízkou úroveň pozornosti. Konečně z bodů 31 a 43 napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá, že relevantní veřejností je španělsky hovořící veřejnost a že relevantním územím je unijní území.
- 34 Tato posouzení odvolacího senátu, která žalobkyně ostatně nezpochybňuje, je třeba potvrdit.

Ke srovnání výrobků

- 35 V bodě 29 napadeného rozhodnutí odvolací senát uvedl, že „zpochybněné výrobky, které [jsou] předmětem odvolání“ před tímto senátem, a sice „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“ spadající do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka,

vykazují nízký stupeň podobnosti s „alkoholickými nápoji s výjimkou piva“, na které se vztahuje starší ochranná známka a které spadají do třídy 33, přičemž je třeba připomenout, že tato kategorie výrobků zahrnuje zejména takové výrobky nazývané „víno; šumivá vína; likéry; lihoviny; brandy“, jako jsou výrobky, na které se vztahuje tatáž ochranná známka (viz body 26 až 31 tohoto stanoviska).

- 36 Odvolací senát k tomu, aby dospěl k závěru vyjádřenému v bodě 29 napadeného rozhodnutí, nejprve uvedl, že nápoje nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“ a některé výrobky, na nichž byly založeny námitky, a sice „alkoholické nápoje s výjimkou piva“, jsou kapaliny určené k lidské spotřebě. Z tohoto důvodu mají všechny stejnou povahu (viz bod 22 napadeného rozhodnutí). Dále podle odvolacího senátu některé výrobky, kterých se týká výraz „alkoholické nápoje s výjimkou piva“, jsou tedy částečně výrobky, které zejména slouží k zahnání žízně, a které jsou tedy do určité míry konkurenční (viz bod 23 napadeného rozhodnutí). Kromě toho podle odvolacího senátu okolnost, že dotčené výrobky jsou s alkoholem nebo bez alkoholu, ačkoli je relevantní, nemůže být považována za rozhodující pro určení, zda ve vnímání relevantní veřejnosti mohou mít dotčené výrobky totožný nebo související obchodní původ (viz bod 25 napadeného rozhodnutí). Jistěže jsou alkoholické nápoje, na které se vztahuje starší ochranná známka, zpravidla konzumovány při zvláštních příležitostech a společenských nebo rodinných setkáních, zatímco lahvové minerální vody jsou pro velký počet osob běžným spotřebním zbožím. Tato okolnost však neznamená, že mezi dotčenými výrobky neexistuje žádný „typ podobnosti“ (viz bod 26 napadeného rozhodnutí). Konečně podle odvolacího senátu, i když je průměrný spotřebitel citlivý na rozdíl mezi vodou a alkoholickými nápoji (včetně nápojů s nízkým obsahem alkoholu), Tribunál již rozhodl, že tyto rozdíly nepostačují k vyloučení existence nízkého stupně podobnosti mezi alkoholickými nápoji a minerálními vodami a lahvovými vodami V tomto ohledu odvolací senát odkázal na bod 46 rozsudku ze dne 9. března 2005, *Osotspa v. OHIM. – Distribution & Marketing (Hai)* (T-33/03, EU:T:2005:89), a na body 31 a 32 rozsudku ze dne 5. října 2011, *Cooperativa Vitivinícola Arousana v. OHIM – Sotelo Ares (ROSALIA DE CASTRO)* (T-421/10, nezveřejněný, EU:T:2011:565) (viz bod 27 napadeného rozhodnutí).
- 37 Žalobkyně se domnívá, že tyto úvahy odvolacího senátu jsou nesprávné. Poznává, že povaha výrobků, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, na straně jedné, a povaha alkoholických nápojů, na které se vztahuje starší ochranná známka, na straně druhé, se liší v důsledku přítomnosti či absence alkoholu v jejich složení, jakož i pokud jde o jejich základní ingredience, způsob výroby, barvu, vůni a chuť. Na rozdíl od stanoviska odvolacího senátu tyto otázky podle žalobkyně převažují u relevantního spotřebitele nad případným společným cílem a způsobem užívání. Pokud jde o účel a užívání vod a nealkoholických nápojů, podle žalobkyně konzumace alkoholických nápojů – byť s nízkým obsahem alkoholu – nevyklučuje konzumaci nealkoholických nápojů (vody) a opačně, ale konzumace jednoho z těchto nápojů nutně neznamená konzumaci druhého z nich. Kromě toho alkoholické nápoje – dokonce i nápoje s nízkým obsahem alkoholu – jsou obecně určeny k degustaci, a nikoli k zahnání žízně, a tím méně k ochraně lidského zdraví, zatímco nealkoholické nápoje, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, jsou obecně, ne-li výlučně, v případě minerálních vod a sodovek určeny k zahnání žízně a k zachování lidského zdraví. Spotřebitel totiž konzumuje stále více vody nejen proto, že má žízeň, ale také pod vlivem hesla „v zdravém těle zdravý duch“. Žalobkyně je konečně toho názoru, že dotčené výrobky nemají ani komplementární, ani konkurenční charakter.
- 38 EUIPO sdílí názor žalobkyně a má za to, že dotčené výrobky nejsou podobné. V tomto ohledu EUIPO připouští, že Tribunál měl v bodech 31 a 32 rozsudku ze dne 5. října 2011, *ROSALIA DE CASTRO* (T-421/10, nezveřejněný, EU:T:2011:565), za to, že mezi alkoholickými

nápoji a minerálními vodami a lahvovými vodami existuje nízký stupeň podobnosti. Nicméně v bodech 77 až 85 rozsudku ze dne 4. října 2018, *Asolo v. EUIPO – Red Bull (FLÜGEL)* (T-150/17, EU:T:2018:641) se Tribunál od tohoto posouzení odchýlil. Stejně tak ve svém rozhodnutí R 1720/2017 G ze dne 21. ledna 2019 velký odvolací senát EUIPO rozhodl, že výrobky „minerální a sycené vody; nealkoholické nápoje; ovocné nápoje a ovocné šťávy“ spadající do třídy 32 nejsou podobné „vodce“ spadající do třídy 33.

- 39 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury při posouzení podobnosti mezi dotčenými výrobky nebo službami je třeba přihlídnout ke všem relevantním faktorům, které charakterizují vztah mezi nimi. Tyto faktory zvláště zahrnují jejich povahu, účel, jejich užívání a jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Mohou být zohledněny jiné faktory, jako jsou například distribuční kanály dotčených výrobků [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2007, *El Corte Inglés v. OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)*, T-443/05, EU:T:2007:219, bod 37 a citovaná judikatura].
- 40 Zaprvé, jak tvrdí žalobkyně, je třeba konstatovat, že vzhledem k neexistenci alkoholu v jejich složení se povaha výrobků nazývaných „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, liší od povahy všech výrobků, na které se vztahuje starší ochranná známka.
- 41 Již bylo rozhodnuto, že přítomnost či absence alkoholu v nápoji je vnímána širokou unijní veřejností jako významný rozdíl, pokud jde o povahu dotčených nápojů. Široká unijní veřejnost je pozorná a rozlišuje mezi nápoji obsahujícími alkohol a nealkoholickými nápoji, i když si vybírá nápoj v závislosti na momentální chuti [rozsudek ze dne 12. prosince 2019, *Super bock group v. EUIPO – Agus (Crystal)*, T-648/18, nezveřejněný, EU:T:2019:857, bod 32].
- 42 Bylo rovněž rozhodnuto, že rozlišování mezi alkoholickými a nealkoholickými nápoji je nezbytné, jelikož někteří spotřebitelé si nepřejí, nebo dokonce nemohou konzumovat alkohol [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. února 2005, *Lidl Stiftung v. OHIM – REWE-Zentral (LINDENHOF)*, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 54; ze dne 18. června 2008, *MEZZOPANE*, T-175/06, EU:T:2008:212, body 79 až 81, a ze dne 4. října 2018, *FLÜGEL*, T-150/17, EU:T:2018:641, bod 82]. Je pravda, že posledně uvedená posouzení byla učiněna ve vztahu k německým a rakouským spotřebitelům (rozsudky ze dne 15. února 2005, *LINDENHOF*, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 45; ze dne 18. června 2008, *MEZZOPANE*, T-175/06, EU:T:2008:212, bod 21, a ze dne 4. října 2018, *FLÜGEL*, T-150/17, EU:T:2018:641, bod 69). Je však nutno konstatovat, že žádná skutečnost neumožňuje dospět k závěru, že toto posouzení neplatí rovněž pro průměrného španělsky hovořícího spotřebitele, který je rovněž zvyklý pozorně rozlišovat mezi alkoholickými nápoji, na které se vztahuje starší ochranná známka, a „lahvovými vodami; neléčivými minerálními vodami; minerálními vodami [nápoji]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka. Pro převážnou většinu spotřebitelů – španělsky hovořících spotřebitelů nebo obecně unijních spotřebitelů – tak může konzumace alkoholu v závislosti na spotřebovaném množství vést k opilosti, která se může projevit snížením některých reflexů nebo stavem snížené pozornosti. Může vést ke zhoršení motorických schopností (poruchám rovnováhy, výslovnosti), jakož i ke zhoršení vidění a k obtížím při odhadu vzdáleností, což se může ukázat jako důležité v běžném životě, zejména pokud mají spotřebitelé v úmyslu vykonávat zvláštní činnost vyžadující určitou úroveň pozornosti, jako je řízení vozidla. Tyto účinky konzumace alkoholu nejsou přitom vlastní spotřebě lahvových nebo minerálních vod. Kromě toho pro nezanedbatelnou část španělsky hovořící veřejnosti – nebo obecně unijní veřejnosti – může konzumace alkoholu představovat skutečný zdravotní problém.

- 43 Zadruhé, jak rovněž správně tvrdí žalobkyně, účel a užívání dotčených výrobků jsou odlišné. Především alkoholické nápoje, včetně nápojů s nízkým obsahem alkoholu, jsou obecně určeny k degustaci, a nikoli k zahrnutí žízně. Dále konzumace takových alkoholických nápojů, jako jsou nápoje, na které se vztahuje starší ochranná známka, neodpovídá životní potřebě a může dokonce škodit zdraví. Jak kromě toho správně uvedla žalobkyně, alkoholické nápoje, na které se vztahuje starší ochranná známka, dokonce i alkoholické nápoje s nízkým obsahem alkoholu, jsou obecně méně lehké a značně dražší než nápoje nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“. Konečně velké množství nápojů, na které se vztahuje starší ochranná známka, se pije při zvláštních příležitostech, a nikoli denně.
- 44 Naproti tomu nápoje nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, jsou určeny zejména k zahrnutí žízně (pokud jde o šumivá vína na jedné straně a minerální vody, sodovky a jiné nealkoholické nápoje na straně druhé, viz rozsudek ze dne 15. února 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 55). Konzumace vody přitom odpovídá životní potřebě a její požití vícekrát denně ve skutečnosti představuje základní potřebu (viz rovněž bod 27 napadeného rozhodnutí). Minerální vody jsou pouze podkategorií kategorie vod. Jedná se o výrobky běžné spotřeby.
- 45 Zatřetí se dotčené výrobky nenacházejí v komplementárním vztahu.
- 46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že komplementárními výrobky nebo službami jsou takové výrobky nebo služby, mezi kterými existuje úzký vztah v tom smyslu, že jeden je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého, takže si spotřebitelé mohou myslet, že odpovědnost za výrobu těchto výrobků nebo za poskytování těchto služeb nese stejný podnik [rozsudky ze dne 1. března 2005, Sergio Rossi v. OHIM – Sissi Rossi (SISSI ROSSI), T-169/03, EU:T:2005:72, bod 60, a ze dne 11. července 2007, PiraÑAM diseño original Juan Bolaños, T-443/05, EU:T:2007:219, bod 48; rozsudek ze dne 22. ledna 2009, easyHotel, T-316/07, EU:T:2009:14, bod 57 a citovaná judikatura].
- 47 Dotčené výrobky přitom nemají úzký vztah v tom smyslu, že nákup jednoho je nutný nebo důležitý pro užití druhého. Nelze totiž mít za to, že kupující jednoho z výrobků spadajících do třídy 32 a nazývaných „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, bude nutně veden ke koupi výrobku spadajícího do třídy 33, na který se vztahuje starší ochranná známka, a naopak (pokud jde o vína na jedné straně a minerální vody, sodovky a jiné nealkoholické nápoje na straně druhé, viz rozsudek ze dne 18. června 2008, MEZZOPANE, T-175/06, EU:T:2008:212, bod 84).
- 48 Z bodu 28 napadeného rozhodnutí sice vyplývá, že „nápoje s vyšším obsahem alkoholu“ mohou být „kombinovány s vodou [...], k zahrnutí žízně nebo k hydrataci“. Podle odvolacího senátu však „[s]kutečnost, že voda je produktem získaným přímo z přírody a že alkoholické nápoje prošly zpracováním za účelem jejich výroby, rovněž neznamená, že veřejnost nemůže mít za to, že jejich obchodní původ je totožný nebo že mezi nimi existuje hospodářská vazba“. Na základě této argumentace a se zohledněním skutečností uvedených v bodě 19 napadeného rozhodnutí, a sice skutečnosti, že odvolací senát zamýšlel použít zejména kritérium „komplementarity“, jak je rozvinuto v judikatuře, je třeba konstatovat, že se odvolací senát v bodě 28 napadeného rozhodnutí snažil prokázat, že na základě možnosti míchat alkoholické nápoje s výjimkou piva, na které se vztahuje starší ochranná známka, s minerálními vodami, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, existoval komplementární vztah mezi těmito výrobky, takže vykazovaly „nízký stupeň podobnosti“ (viz bod 29 napadeného rozhodnutí).
- 49 Toto odůvodnění však nelze v projednávané věci přijmout.

- 50 Zprvč totíž chápaní pojmu komplementarity tak, že se vztahuje k pouhé možnosti míchat alkoholické nápoje s minerálními vodami, je obtížně slučitelné s pojmem komplementarity, jak tento pojem vyplývá z judikatury citované v bodě 46 výše.
- 51 Pojem komplementarity se netýká pouhé možnosti míchat výrobky, ale týká se existence „úzkého vztahu“ definovaného v bodě 46 výše. Tento „úzký vztah“ musí být chápán v tom smyslu, že jeden z výrobků je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého (rozsudek ze dne 1. března 2005, SISSI ROSSI, T-169/03, EU:T:2005:72, bod 60).
- 52 Nelze přitom mít za to, že nákup nebo konzumace výrobků náležejících do třídy 32, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, je nezbytný pro nákup nebo konzumaci alkoholických nápojů spadajících do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka, a naopak. Stejně tak nelze konstatovat, že konzumace uvedených výrobků spadajících do třídy 32 je důležitá pro konzumaci alkoholických nápojů spadajících do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka.
- 53 Zadruhé je v každém případě bezpochyby pravda, že takové nápoje spadající do třídy 32, nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, jako jsou nápoje, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, mohou být často míchány s velkým počtem nápojů spadajících do třídy 33, na které se vztahuje starší ochranná známka. Všeobecně platí, že velké množství alkoholických a nealkoholických nápojů může být mícháno, konzumováno či případně uváděno na trh společně, a to buď ve stejných zařízeních, nebo jakožto předem namíchané alkoholické nápoje.
- 54 Taková možnost však neodstraňuje rozdíl způsobený přítomností nebo absencí alkoholu, který existuje mezi dotčenými výrobky. Navíc úvaha, že tyto kategorie výrobků musejí být kvalifikovány jako podobné na základě pouhé skutečnosti, že výrobky mohou být míchány nebo konzumovány, i když nejsou určeny k tomu, aby byly konzumovány za stejných okolností, ve stejném duševním stavu, ani případně týmiž kategoriemi spotřebitelů, by způsobila, že by značný počet výrobků, které mohou být kvalifikovány jako „nápoje“, byl jedinou kategorií pro účely použití čl. 8 odst. 1 nařízení č. 207/2009 (rozsudky ze dne 15. února 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 57, a ze dne 4. října 2018, FLÜGEL, T-150/17, EU:T:2018:641, bod 80).
- 55 Konečně vzhledem k tomu, že odvolací senát v bodě 23 napadeného rozhodnutí připomněl existenci pastisu, avšak nevyvodil v tomto ohledu přesné závěry, je třeba uvést následující skutečnosti. Je pravda, že pastis se pije až poté, co byl nutně smíchán s vodou. Tento nápoj se však zpravidla nemíchá s minerální vodou (nebo sodovkou), ale s kohoutkovou vodou. Žalobkyně přitom neuvedla, že si přeje zapsat přihlašovanou ochrannou známku pro kohoutkovou vodu. Tak je tomu ostatně i v případě rakije a absintu, jelikož tyto nápoje se v zásadě pijí po smíchání s kohoutkovou vodou. Nelze tedy mít za to, že pastis a vody, kterých se týká přihlášená ochranná známka, jsou komplementární.
- 56 Začtvrté, pokud jde o konkurenční charakter dotčených výrobků, je třeba připomenout, že podle judikatury je k tomu, aby mohly být výrobky považovány za konkurenční, třeba, aby mezi nimi existoval vztah zaměnitelnosti [viz rozsudek ze dne 17. února 2017, Hernández Zamora v. EUIPO – Rosen Tantau (Paloma), T-369/15, nezveřejněný, EU:T:2017:106, bod 26 a citovaná judikatura].

- 57 Přítom v první řadě z důvodu rozdílu způsobeného přítomností nebo absencí alkoholu, kterému se ze zdravotních důvodů vyhýbá velký počet spotřebitelů a který způsobuje i odlišnou chuť, nelze dospět k závěru, že průměrný španělsky hovořící spotřebitel bude považovat dotčené výrobky za zaměnitelné. Rozdíl způsobený přítomností nebo absencí alkoholu a odlišnou chutí ve skutečnosti vedou k tomu, že průměrný španělsky hovořící spotřebitel, který si chce opatřit minerální vodu, nebude tento výrobek srovnávat s nápoji spadajícími do dotčené třídy 33. Koupí si buď minerální vodu, nebo jeden z těchto alkoholických nápojů (obdobně viz rozsudek ze dne 18. června 2008, MEZZOPANE, T-175/06, EU:T:2008:212, bod 85).
- 58 Posledně uvedené posouzení je potvrzeno judikaturou vycházející z rozsudku ze dne 15. února 2005, LINDENHOF (T-296/02, EU:T:2005:49), ve kterém bylo rozhodnuto, že šumivá vína nemohou být považována za konkurenční výrobky ve vztahu k nealkoholickým nápojům, jelikož šumivá vína představují pouze neobvyklý nápoj nahrazující nápoje spadající do třídy 32 nazývané „piva, nápojové směsi z piva, minerální vody, sodovky a jiné nealkoholické nápoje, ovocné nápoje a ovocné šťávy, zeleninové šťávy; sirupy a jiné přípravky na výrobu nápojů, syrovátkové nápoje [...]“ (rozsudek ze dne 15. února 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, body 2 a 56).
- 59 V téže judikatuře bylo konečně rovněž konstatováno, že průměrný německý spotřebitel bude považovat za normální, a tudíž bude očekávat, že šumivá vína a nápoje nazývané „minerální vody, sodovky a jiné nealkoholické nápoje; ovocné nápoje a ovocné šťávy“ pocházejí od různých podniků (rozsudek ze dne 15. února 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 51). Tribunál dodal, že šumivá vína a uvedené nápoje nelze považovat za výrobky, které patří do stejné skupiny nápojů, ba dokonce za prvky obecné řady nápojů, které mohou mít společný obchodní původ (rozsudek ze dne 15. února 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 51).
- 60 Toto posledně uvedené posouzení je použitelné v kontextu projednávané věci. Průměrný španělsky hovořící spotřebitel – a ostatně každý průměrný unijní spotřebitel – v případě minerálních vod, sycených či nikoli, na straně jedné, a alkoholických nápojů, na které se vztahuje starší ochranná známka, na straně druhé, totiž nebude očekávat, že tyto nápoje mají stejný obchodní původ.
- 61 Ve druhé řadě je třeba konstatovat, že cena může mít rozhodující vliv na otázku zaměnitelnosti výrobků.
- 62 Soudní dvůr však měl za to, že vzhledem k velkým rozdílům mezi víny, pokud jde o jejich jakost, a tudíž cenu, musí být určující konkurenční vztah mezi pivem, jež je oblíbeným a ve velké míře konzumovaným nápojem, a vínem prokázán u vín nejdostupnějších široké veřejnosti, kterými jsou obecně nejlehčí a nejlevnější vína (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1983, Komise v. Spojené království, 170/78, EU:C:1983:202, bod 8; ze dne 9. července 1987, Komise v. Belgie, 356/85, EU:C:1987:353, bod 10, a ze dne 17. června 1999, Socridis, C-166/98, EU:C:1999:316, bod 18).
- 63 To přitom platí rovněž pro dotčené výrobky. Nápoje spadající do třídy 32 a nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, jsou obecně podstatně levnější než výrobky spadající do třídy 33, nazývané „alkoholické nápoje s výjimkou piva; víno; šumivá vína; likéry; lihoviny; brandý“, na které se vztahuje starší ochranná známka. Použije-li se odůvodnění Soudního dvora uvedené v bodě 62 výše, je třeba dospět k závěru, že z hlediska ceny nejsou dotčené výrobky zaměnitelné.

- 64 Je namístě dojít k závěru, že dotčené výrobky nemají konkurenční charakter.
- 65 Zapáté, pokud jde o distribuční kanály dotčených výrobků, je třeba uvést, že skutečnost uvedená odvolacím senátem v bodě 24 napadeného rozhodnutí, že tyto výrobky mohou být prodávány „ve stejných zařízeních“, neumožňuje podpořit jeho závěr, podle kterého mají uvedené výrobky nízkou podobnost.
- 66 Tribunál se již vyjádřil k distribučním kanálům výrobků spadajících do tříd 32 a 33 jakožto k faktoru, který je třeba zohlednit při posuzování stupně podobnosti těchto výrobků.
- 67 V této souvislosti bylo konstatováno, že výrobky spadající do tříd 32 a 33 jsou obvykle předmětem všeobecné distribuce od oddělení potravin v obchodním domě po bary a kavárny (rozsudek ze dne 9. března 2005, Hai, T-33/03, EU:T:2005:89, bod 44). Na základě tohoto zjištění dospěl Tribunál k závěru, že výrobky obsažené ve třídě 33 jsou natolik spojené s výrobky spadajícími do třídy 32, že musí být považovány za „podobné“ (rozsudek ze dne 9. března 2005, Hai, T-33/03, EU:T:2005:89, bod 46).
- 68 Navíc v bodě 82 rozsudku ze dne 18. června 2008, MEZZOPANE (T-175/06, EU:T:2008:212), Tribunál v podstatě uvedl, že vína coby „alkoholické nápoje“ jsou jako taková zřetelně oddělena od „nealkoholických nápojů“ jak v obchodech, tak na nápojových lístcích, a že průměrný spotřebitel je zvyklý na oddělení alkoholických a nealkoholických nápojů. Závěrem Tribunál uvedl, že na víno a nealkoholické nápoje musí být nahlíženo tak, že nejsou „podobné“.
- 69 Konečně Tribunál ve svém rozsudku ze dne 5. října 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10, nezveřejněný, EU:T:2011:565), připomněl konstatování učiněné v judikatuře uvedené v bodě 67 výše, a sice že nealkoholické nápoje jsou často uváděny na trh a konzumovány s alkoholickými nápoji a že jsou předmětem všeobecné distribuce od oddělení potravin v obchodním domě po bary a kavárny, nicméně zdůraznil, že uvedené nápoje rovněž vykazují odlišné vlastnosti. Tribunál rovněž uvedl, že zatímco alkoholické nápoje jsou zpravidla konzumovány za zvláštních a společenských okolností, voda a nealkoholické nápoje jsou konzumovány denně. Navíc zdůraznil, že konzumace vody odpovídá životní potřebě a že průměrný spotřebitel, o němž se má za to, že je běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný, je citlivý na rozlišení mezi alkoholickými a nealkoholickými nápoji, které je nezbytné, neboť někteří spotřebitelé si nepřejí, ba ani nemohou konzumovat alkohol. S ohledem na tyto skutečnosti měl Tribunál za to, že podobnost mezi těmito dvěma typy výrobků může být považována pouze za „nízkou“ (rozsudek ze dne 5. října 2011, ROSALIA DE CASTRO, T-421/10, nezveřejněný, EU:T:2011:565, body 31 a 32).
- 70 S ohledem na různé odpovědi poskytnuté na základě kritéria spojeného s distribučními kanály v judikatuře Tribunálu je třeba pro účely tohoto rozsudku konstatovat, že na rozdíl od toho, co vyplývá z bodu 44 rozsudku ze dne 9. března 2005, Hai (T-33/03, EU:T:2005:89), a z bodu 32 rozsudku ze dne 5. října 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10, nezveřejněný, EU:T:2011:565), pouhá skutečnost, že výrobky spadající do tříd 32 a 33 jsou obvykle ve všeobecné distribuci od oddělení potravin v obchodním domě po bary a kavárny, jako taková nestačí, aby bylo možno mít za to, že výrobky obsažené v třídách 32 a 33 „musí“ být považovány za níže podobné, či dokonce podobné.
- 71 Ve skutečnosti a jak vyplývá z judikatury, která byla rozvinuta ve věci kritéria spojeného s distribučními kanály dávno před vyhlášením rozsudků ze dne 9. března 2005, Hai (T-33/03, EU:T:2005:89), a ze dne 5. října 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10,

- nezveřejněný, EU:T:2011:565), totiž okolnost, že výrobky mohou být prodávány ve stejných obchodních zařízeních, jako jsou obchodní domy nebo supermarkety, není zvláště významná, neboť na těchto prodejních místech lze najít výrobky různé povahy, aniž by je spotřebitelé automaticky spojovali s jedním původem [rozsudek ze dne 13. prosince 2004, El Corte Inglés v. OHIM – Pucci (EMILIO PUCCI), T-8/03, EU:T:2004:358, bod 43].
- 72 Jelikož tato judikatura byla potvrzena [rozsudky ze dne 24. března 2010, 2nine v. OHIM – Pacific Sunwear of California (nollie), T-364/08, nezveřejněný, EU:T:2010:115, bod 40, a ze dne 2. července 2015, BH Stores v. OHIM – Alex Toys (ALEX), T-657/13, EU:T:2015:449, bod 83], může být považována za řádně ustálenou.
- 73 Judikatura rovněž upřesnila, že pouze výskyt výrobků v témže oddělení těchto obchodů by mohl být ukazatelem jejich podobnosti (rozsudek ze dne 17. února 2017, Paloma, T-369/15, nezveřejněný, EU:T:2017:106, bod 28).
- 74 Konečně je třeba připomenout, že šumivá vína na jedné straně a nápoje nazývané „minerální a syčené vody a jiné nealkoholické nápoje; ovocné nápoje a ovocné šťávy“ se prodávají vedle sebe jak v prodejnách, tak na nápojových lístcích (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. února 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, bod 50). To platí nejen pro šumivá vína, o která se jednalo ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, ale rovněž pro všechny alkoholické nápoje, na které se vztahuje starší ochranná známka, o kterou se jedná v projednávané věci.
- 75 S výjimkou vzácných výjimek přitom nápoje spadající do třídy 32 nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, a výrobky spadající do třídy 33 nazývané „alkoholické nápoje s výjimkou piva; víno; šumivé víno; likéry; lihoviny; brandy“, na které se vztahuje starší ochranná známka, se sice prodávají v sousedních, avšak nikoli ve stejných odděleních supermarketů.
- 76 Konečně v rozsahu, v němž Tribunál odkázal na bary a kavárny (rozsudky ze dne 9. března 2005, Hai, T-33/03, EU:T:2005:89, bod 44, a ze dne 5. října 2011, ROSALIA DE CASTRO, T-421/10, nezveřejněný, EU:T:2011:565, bod 31), je pravda, že tato zařízení obecně nabízejí všechny dotčené výrobky a často u stejného výdejového pultu. Španělsky hovořící spotřebitel bude nicméně věnovat pozornost rozdílům existujícím mezi těmito kategoriemi výrobků, zejména přítomnosti či absenci alkoholu, takže pouhá skutečnost, že jsou nabízeny u stejného výdejového pultu, nepřeváží nad rozdíly mezi těmito výrobky.
- 77 S ohledem na všechna předcházející posouzení je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co uvedl odvolací senát v bodě 29 napadeného rozhodnutí, nápoje spadající do třídy 32 nazývané „lahvové vody; neléčivé minerální vody; minerální vody [nápoje]“, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, nejsou nízce podobné výrobkům spadajícím do třídy 33 nazývaným „alkoholické nápoje s výjimkou piva; víno; šumivá vína; likéry; lihoviny; brandy“, na které se vztahuje starší ochranná známka. Naopak na tyto výrobky musí být nahlíženo tak, že jsou odlišné.
- 78 S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodě 24 výše, tedy s ohledem na pravidlo, podle kterého je prokázání totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se vztahují kolidující ochranné známky, v podstatě podmínkou *sine qua non* existence nebezpečí záměny ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009, má nesprávné posouzení, kterým je stíženo napadené rozhodnutí, za následek, že žalobnímu důvodu žalobkyně je nutno vyhovět.

- 79 Je tedy třeba vyhovět žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyní, a v důsledku toho zrušit napadené rozhodnutí, aniž je třeba zkoumat, zda jsou kolidující označení podobná, či nikoliv.

K nákladům řízení

- 80 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a EUIPO požadovaly náhradu nákladů řízení a EUIPO neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ze dne 20. ledna 2020 (věc R 2524/2018-4) se zrušuje.**
- 2) EUIPO se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Tomljenović

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 22. září 2021.

Podpisy.